

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ผลกระทบต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทยจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน

อุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทย

ผลกระทบจากเขตการค้าเสรีอาเซียนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ส่งสินค้าสิ่งทอแทบทุกชนิดมีมูลค่ามากที่สุด ในกลุ่มประเทศอาเซียน ยกเว้นผ้าฝ้าย และด้าย ซึ่งอินโดนีเซียเริ่มมีการส่งออกมากกว่าไทยเล็กน้อย อุตสาหกรรมสิ่งทอนั้นมีทั้งภาครัฐที่ใช้แรงงานเข้มข้น (Labor Intensive) และภาคที่ใช้ทุนเข้มข้น (Capital Intensive) ในส่วนของอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก ซึ่งได้แก่อุตสาหกรรมเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มนั้น ประเทศไทยจะได้ประโยชน์จากการรวมกลุ่มเป็นเขตการค้าเสรีอาเซียน ในหลายสาเหตุด้วยกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากครรชนีค่าจ้างแรงงาน แสดงให้เห็นว่า ประเทศอินโดนีเซียถึงแม้ว่าจะมีค่าจ้างแรงงานถูกกว่าไทย แต่ถ้านำเอา ผลผลิตต่อแรงงาน หรือ Productivity เข้ามาพิจารณาแล้ว ค่าจ้างของประเทศไทยก็ยังสูงกว่าประเทศอินโดนีเซียอยู่เล็กน้อย สำหรับประเทศมาเลเซียนั้น เสียเปรียบอย่างเห็นได้ชัด เพราะ นอกจากค่าจ้างแรงงานจะสูงกว่าไทยแล้ว ผลผลิตต่อแรงงานเพียงประมาณครึ่งหนึ่งของไทย นอกจากนี้แล้วรายงานการศึกษาของมาเลเซีย (RASIAH, 1994) ยืนยันว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูงที่สุด ในกลุ่มประเทศอาเซียนและถ้าเปิดตลาดอาเซียนแล้ว ไทยคงจะสามารถขยายการส่งออกได้ หรือ เกิด Trade Creation ทั้งนี้เพราะเดิมนั้นภาษีขาเข้าระหว่างประเทศอาเซียนด้วยกัน อยู่ในระดับที่สูง และสินค้านี้สำหรับทุกประเทศอยู่ใน Fast Track

สำหรับสินค้าสิ่งทอนั้น ถึงแม้ว่าไทยจะมีความได้เปรียบประเทศอินโดนีเซียบ้าง แต่ก็ไม่มากนัก อินโดนีเซียมีกำลังการผลิตที่มากกว่าไทย แต่สามารถแข่งขันได้สำหรับสินค้าคุณภาพต่ำในขณะนี้ สำหรับความสามารถในการแข่งขันของไทยเมื่อเทียบกับประเทศมาเลเซียแล้ว จะเห็นได้ว่า มีเหนือกว่ามาเลเซีย ซึ่งจากการศึกษาของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทย ซึ่งให้เห็นถึงแนวโน้มของอุตสาหกรรมนี้ในประเทศไทย ยังสามารถแข่งขันกับประเทศเหล่านี้ได้ และยังมี ความสามารถแข่งขันที่สูงกว่า นอกจากนี้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์โรงงานสิ่งทอในประเทศมาเลเซีย ยังยืนยันว่า การเปิดตลาดการค้าเสรีอาเซียนจะทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยขยายการส่งออกไปยังประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย ได้ในระยะสั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศอินโดนีเซียยังเสียเปรียบไทยอยู่ในด้านการขนส่งในเรื่องการส่งออก ระยะเวลาในการส่งมอบสินค้า และคุณภาพสินค้า แต่ในระยะยาวนั้นประเทศอินโดนีเซียอาจก้าวเข้ามาเป็นผู้นำ และแข่งขันกับไทยได้ การเปิดตลาดเสรีอาเซียนนั้น สินค้าสิ่งทออยู่ใน Fast Track ของทุกประเทศยกเว้น

ฟิลิปปินส์ ดังนั้นไทยน่าจะเป็นผู้ได้ผลจาก Trade Creation ครั้งนี้ แต่สำหรับสินค้าสิ่งทอที่มีคุณภาพต่ำ อาจถูกแข่งขันจากอินโดนีเซียได้

สำหรับอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์นั้น หากเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านแล้ว ไทยสามารถที่จะแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านได้ ไทยเป็นประเทศที่สามารถส่งออกเส้นใยประดิษฐ์ได้มากที่สุดในกลุ่มอาเซียน และการส่งออกส่วนใหญ่เป็นการส่งออกยังตลาดนอกอาเซียน อย่างไรก็ตาม การแข่งขันกับกลุ่มประเทศนั้น ไทยยังเสียเปรียบประเทศเพื่อนบ้าน เพราะภาษีอากรขาเข้าของวัตถุดิบนั้นสูงกว่า ทั้งนี้เพราะประเทศอินโดนีเซียไม่เก็บภาษีวัตถุดิบที่นำมาใช้ผลิตเส้นใยประดิษฐ์ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเคมี สำหรับประเทศมาเลเซียนั้นเก็บเพียงร้อยละ 2

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงผลกระทบของเขตการค้าเสรีอาเซียนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทย จะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมนี้มีความสามารถในการแข่งขันสูง ตั้งแต่การประดิษฐ์เส้นใยประดิษฐ์ มาจนถึงเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม นโยบายของรัฐบาลที่ควรปรับปรุงให้อุตสาหกรรมนี้สามารถแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านได้ในระยะยาว คือ การปรับโครงสร้างภาษีอากรขาเข้าของอุตสาหกรรมนี้ (ลดภาษีวัตถุดิบในการผลิตสินค้าสิ่งทอ) เพื่อเอื้ออำนวยให้อุตสาหกรรมนี้สามารถแข่งขันได้ ไม่เพียงแต่เฉพาะประเทศเพื่อนบ้านเท่านั้น แต่รวมถึงความสามารถในการแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ในตลาดโลก รวมทั้งการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าในด้านต่างๆ การเพิ่มประสิทธิภาพแรงงานให้สูงขึ้น โดยการส่งเสริมทักษะให้กับแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ โดยการจัดให้มี Training Program ทั้งในส่วนของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และแรงงานในอุตสาหกรรมปั่นด้าย ทอผ้า เพื่อรองรับเทคโนโลยีใหม่ในการผลิตรวมทั้งการผลิตบุคลากรในส่วนของอุตสาหกรรมนี้ นอกจากนี้แล้วควรจะมีการจัดตั้งศูนย์ข้อมูล ข่าวสารของอุตสาหกรรมนี้ ซึ่งควรมีทั้งข้อมูลในการลงทุน การศึกษาอุตสาหกรรมนี้ของประเทศอื่นๆ รวมทั้งการเก็บรวบรวมข่าวสารทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยให้ผู้ผลิตสามารถปรับตัวให้ทันกับภาวะการณของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2539)

นโยบายของรัฐเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยนั้นจะมีโรงงานอยู่เป็นจำนวนมาก อุตสาหกรรมประเภทนี้มีโรงงานหลายประเภท ได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิตเส้นใยสังเคราะห์ อุตสาหกรรมปั่นด้าย อุตสาหกรรมทอผ้า อุตสาหกรรมฟอกย้อมและอุตสาหกรรมการผลิตเสื้อผ้า

สำเร็จรูปอุตสาหกรรมดังกล่าวนี้จะเรียงลำดับจากการใช้แรงงานน้อยไปจนถึงการใช้แรงงานมาก (Labor-intensive) และเรียงลำดับจากการใช้ทุนดำเนินการสูง (Capital-intensive) ไปจนถึงการใช้ทุนดำเนินการต่ำ และเรียงลำดับจากมูลค่าการส่งออกต่ำไปจนถึงมูลค่าการส่งออกสูง ซึ่งในแง่ของการส่งออกแล้วนับว่าอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีความสำคัญในการส่งออกมากที่สุด

หากพิจารณาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสิ่งทอแล้วจะพบว่า ในแง่ของการจ้างงาน จำนวน โรงงานและมูลค่าการส่งออกแล้วนั้น อุตสาหกรรมปิโตรเคมีจะมีจำนวนน้อยในขณะที่ อุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีจำนวนมาก ส่วนในแง่ของทุนดำเนินการ และขนาดโรงงานแล้ว พบว่าอุตสาหกรรมปิโตรเคมีจะมีจำนวนมากในขณะที่อุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีจำนวนน้อย

ปัจจัยที่สำคัญสองประการที่มีผลต่อโครงสร้างของอุตสาหกรรม คือฐานทรัพยากรของประเทศและนโยบายของรัฐบาล ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันผลิตสินค้าที่ต้องใช้แรงงานสูงในการผลิต เนื่องจากค่าจ้างแรงงานภายในประเทศไทยยังนับเป็นประเทศที่มีค่าจ้างแรงงานต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งบางประเทศ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีแรงงานจำนวนมาก (Labor Abundant) ซึ่งทำให้ประเทศไทยมีโรงงานผลิตเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเป็นจำนวนมากที่สุด และรองลงมาคือ โรงงานทอผ้า ซึ่งทั้งสองสาขานี้เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานมาก

ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงรวมทั้งประเทศญี่ปุ่นเคยมีประสบการณ์ของโครงสร้างที่คล้ายคลึงกับของไทยมาก่อน เมื่อครั้งที่ยังอยู่ในระยะแรกเริ่มของการเข้าสู่ความเป็น 105 ประเทศอุตสาหกรรม ประเทศเหล่านั้นเริ่มต้นการพัฒนาอุตสาหกรรมด้วยการมีอุตสาหกรรมสิ่งทอและเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มจากสาขาที่ต้องใช้แรงงานสูง คือการผลิตและส่งออกเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเช่นกัน เมื่อก้าวเป็นประเทศอุตสาหกรรมก็ได้เปลี่ยนมาเป็นการผลิตสิ่งทอ และต่อมาเป็นการผลิตเส้นใยประดิษฐ์ เนื่องจากฐานทรัพยากรเปลี่ยนไป ประเทศญี่ปุ่นปัจจุบันเข้าสู่ระยะสุดท้ายของการพัฒนาเมื่อการผลิตในอุตสาหกรรมนี้เป็นการผลิตเส้นใยสังเคราะห์ และญี่ปุ่นก็ยังเป็นประเทศผู้นำเข้าสู่ยุคของเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ในระยะต่อมามะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศเกาหลี และได้เห็นว่ากำลังหันไปสู่วิศยทางเดียวกับของญี่ปุ่น

ถึงแม้ว่าในปัจจุบัน โครงสร้างของอุตสาหกรรมนี้โดยทั่วไปจะสอดคล้องกับระดับของอุตสาหกรรมและฐานทรัพยากร อย่างไรก็ตามยังคงปรากฏความไม่สมดุลภายในอุตสาหกรรมนี้อยู่

เพราะโครงสร้างของอุตสาหกรรมในปัจจุบันจะไม่มีเป็นรากฐานที่ดีในการพัฒนาในอนาคตเมื่อถึงเวลาที่ประเทศไทยจะพัฒนาไปยังขั้นต่อไปของการเป็นประเทศอุตสาหกรรม ซึ่งในส่วนนี้ นโยบายรัฐบาลมีอิทธิพลค่อนข้างมาก

นอกเหนือไปจากการให้การคุ้มครองอุตสาหกรรมนี้ โดยกำหนดอัตราการนำเข้าใน ระดับสูงแล้ว รัฐบาลยังได้ให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมทั้งสองนี้อีกหลายรูปแบบ กล่าวคือ อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมกลุ่มแรกๆ ที่ได้รับการส่งเสริมในพระราชบัญญัติส่งเสริม อุตสาหกรรมในปี พ.ศ. 2503 แต่การส่งเสริมในอุตสาหกรรมสิ่งทอมักจะไม่ต่อเนื่องและสับสน แม้ว่าคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะยกเลิกสิทธิประโยชน์ของโรงงานทอผ้าและปั่นด้าย แต่ ยังคงให้สิทธิประโยชน์แก่การย้อมและผลิตผ้าสำเร็จรูปต่อจนกระทั่งปี พ.ศ. 2514 จึงยกเลิก การส่งเสริมการลงทุนเริ่มขึ้นอีกในปี พ.ศ. 2516 แต่ให้แก่การทอผ้าและการปั่นด้ายที่จะทำการผลิตเพื่อ ส่งออกเท่านั้นและต่อมายกเลิกในปี พ.ศ. 2521 และมีการให้สิทธิประโยชน์แก่โรงงานผลิตเสื้อผ้า ส่งออกในปี พ.ศ. 2527 ส่วนในปี พ.ศ. 2529 โรงงานปั่นด้ายและทอผ้าขนาดใหญ่ซึ่งมีเงินทุน มากกว่า 2 ล้านบาทขึ้นไป จะได้รับสิทธิประโยชน์จากการส่งเสริมการลงทุน ในปีเดียวกันนี้มีการ งดการส่งเสริมจากรัฐบาลในการลงทุนเพื่อทดแทนการนำเข้าเส้นใยประดิษฐ์ เส้นใยโพลีเอสเตอร์ แบบใยสั้นและด้าย Pre-oriented แต่ได้อนุญาตให้ใช้ได้อีกในปีต่อมา สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจาก การส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมสิ่งทอที่ปิดลงในปี พ.ศ. 2529 นั้น ได้นำกลับมาใช้ใหม่อีก หนึ่งเฉพาะโรงงานปั่นด้าย โรงงานทอผ้า และโรงงานที่ผลิตสินค้าให้แก่ตลาดภายในประเทศและ ส่งออก ที่ได้รับการส่งเสริม ซึ่งได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ปทุมธานี และนครปฐม

การผลิตและการส่งออกยังได้รับการช่วยเหลือทางด้านเงินกู้ (Credit Subsidy) จากธนาคาร แห่งประเทศไทยด้วย ถึงแม้ว่าเงินกู้ช่วยเหลือนี้จะมีให้กับอุตสาหกรรมหลายสาขา แต่ผู้ที่ได้รับ ความช่วยเหลือส่วนใหญ่เป็นโรงงานสิ่งทอ โรงงานสิ่งทอได้รับความช่วยเหลือเงินกู้เริ่มแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 เมื่อความต้องการทั้งภายในประเทศและการส่งออกลดลง ความช่วยเหลือในด้านเครดิต ในการส่งออกยังมีในรูปตัวสัญญา (Discounted Promissory Notes) หรือในชื่อของแพคเกจเครดิต อัตราส่วนลด (Discount Rate) แตกต่างกันไปแล้วแต่ตลาด อย่างไรก็ตามถ้าผู้ส่งออกไทยได้รับการ ช่วยเหลือทางเครดิตจากรัฐแล้ว เมื่อส่งออกสินค้าไปยังสหรัฐอเมริกาจะต้องเสีย Countervailing Duty (CVD) อีกประมาณร้อยละ 2 สำหรับผู้ส่งออกที่ไม่ได้ขอรับการช่วยเหลือจากธนาคารแห่ง ประเทศไทยก็ไม่ต้องเสีย CVD อีกนอกเหนือจากการประกาศใช้ระบบภาษีมูลค่าเพิ่มในปี พ.ศ.

2534 แล้ว รัฐบาลยังเก็บภาษีการค้ากับสินค้าขั้นกลาง (Intermediate Goods) เช่น เส้นใย ด้าย และผ้า อีกด้วย ภาษีนี้จะสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อสินค้าขั้นกลางผ่านกระบวนการผลิตต่อเนื่องไปแล้วก็จะมี ต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น กล่าวไว้ว่าระบบภาษีเหล่านี้ไม่จูงใจให้ผู้ผลิตสิ่งทอรวมตัวในการผลิต แนวตั้ง (Vertical Integration) เพื่อให้มีการผลิตครบวงจร การรวมตัวที่มีอยู่กว้างขวางในปัจจุบัน ส่วนใหญ่เป็นการรวมกันระหว่าง การปั่นด้ายและการทอ เนื่องจากสามารถทำให้เกิดการประหยัด จากขนาดของการผลิตได้ การเปลี่ยนแปลงตามสมัยนิยมของแฟชั่นทำให้อุตสาหกรรมการผลิต เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ไม่ต้องผูกมัดการผลิตไว้กับผลิตภัณฑ์สิ่งทอเท่านั้น เพราะจำเป็นต้อง เปลี่ยนแปลงวัตถุดิบที่ใช้ให้ได้อย่างรวดเร็วตามความต้องการของตลาด

อุตสาหกรรมเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม และผลิตภัณฑ์สิ่งทอต่างๆ มีอัตราอากรขาเข้าอยู่ใน ระดับสูง รองลงมาได้แก่เส้นใยประดิษฐ์ ทำให้ประเทศไทยยังคงปลอดภัยจากการจำกัดการนำเข้า มี เพียงเสื้อผ้าบางชนิด (เสื้อผ้าที่ไม่ได้ฟอกและผ้าไหมหรือผ้าที่ทำจากไหมผสมกับเส้นใยชนิดอื่นๆ แต่ประกอบด้วยไหมมากกว่าร้อยละ 50) ที่มีการจำกัดการนำเข้าโดยต้องขออนุญาตนำเข้าก่อน เท่านั้น

อากรนำเข้าเสื้อผ้าและสิ่งตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2522 โดยลดอากรนำเข้าผ้าและเครื่องนุ่งห่ม จากร้อยละ 80-100 ในปี พ.ศ. 2521 ลงเหลือร้อยละ 60 ในปี พ.ศ. 2528 การเก็บค่าธรรมเนียม พิเศษการนำเข้า (Import Surcharge) ของเส้นใยประดิษฐ์ และผลิตภัณฑ์สิ่งทออื่นๆ ได้ถูกยกเลิกในปี พ.ศ. 2527 รัฐบาลพยายามที่จะควบคุมกำลังการผลิตสิ่งทอ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 โดยการห้ามตั้ง ห้ามขยายโรงงานในขณะนั้น เหตุผลประการสำคัญของรัฐบาลที่นำมาอ้างอิงคือ เพื่อหลีกเลี่ยงการมี กำลังการผลิตที่มากเกินไป (Over Capacity) มาตรการห้ามการลงทุนนี้ต่อมาถูกยกเลิกในปี พ.ศ. 2530

ปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

อุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทยแม้ว่าจะมีการส่งออกไปยังประเทศอาเซียนเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังมีปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ประสิทธิภาพการผลิตต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งสำคัญ ได้แก่ จีน อินโดนีเซีย และฮ่องกง ปัจจุบันยังอยู่ในระดับต่ำกว่า เนื่องจากเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตส่วนใหญ่เก่า มีอายุการใช้งานมากกว่า 10 ปีขึ้นไป เทคโนโลยีล้าสมัย นอกจากนี้ยังขาดบุคลากรที่มีทักษะ ประสิทธิภาพ ทั้งทางด้านการบริหารงาน การวางแผน การผลิต การตลาด โดยเฉพาะบุคลากรด้านเทคนิค นักเคมี และนักออกแบบ

2. ต้นทุนการผลิตสูง เนื่องจาก ปัญหาด้าน โครงสร้างภาษีที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะ อัตราภาษีนำเข้าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตผ้าและเส้นด้ายสูง ได้แก่ ใยสังเคราะห์สำหรับการปั่นด้าย ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี สีย้อมผ้า เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน และประเทศคู่แข่ง ได้แก่ ใต้หวัน และเกาหลี ซึ่งส่วนใหญ่มีอัตราภาษีเป็นศูนย์ ทำให้เสียเปรียบคู่แข่ง นอกจากนี้ยังมีปัญหา ค่าแรงสูงขึ้น ค่าขนส่งระหว่างเรือสูง และค่าสาธารณูปโภค (น้ำ ไฟฟ้า) มีราคาแพงกว่าคู่แข่ง

3. ขาดความเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมต่อเนื่องในกระบวนการผลิต ถึงแม้ อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยจะมีการผลิตครบวงจรเกี่ยวเนื่องและสัมพันธ์กัน แต่ก็ยังไม่สามารถพึ่งพากันได้อย่างสมบูรณ์และต่อเนื่อง โดยเฉพาะอุตสาหกรรมผู้ผลิตผ้า ไม่สามารถผลิตผ้าตามความต้องการของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มได้

4. ตลาดและการส่งออกจำกัด ขาดการทำตลาดเชิงรุก ส่วนใหญ่จะเป็นในลักษณะเชิงรับ ซึ่งเป็นการผลิตตามคำสั่งซื้อของลูกค้าหรือรอลูกค้ามาติดต่อมากกว่า ไม่บุกตลาด ส่วนใหญ่ทำ Subcontractor โดยขายในราคา FOB การติดต่อผ่านคนกลางประมาณร้อยละ 90 นอกจากนี้ยังขาด การพัฒนารูปแบบของสินค้า สินค้าไม่หลากหลาย รูปแบบไม่ทันสมัย และคุณภาพยังไม่ดีพอ ไม่ตรงกับรสนิยมของผู้ซื้อ ไม่มีตราสินค้า (Brand Name) เป็นของตนเอง ไม่มีเครือข่ายตัวแทนจำหน่ายในต่างประเทศ รับจ้างผลิตซึ่งมีกำไรต่ำ ระบบการขายผ่าน E-commerce ยังไม่แพร่หลาย และระบบข้อมูลข่าวสารในทุกขั้นตอนของอุตสาหกรรมยังไม่มีประสิทธิภาพ

5. ปัญหาด้านการเงิน โดยเฉพาะขาดสภาพคล่องเพื่อการส่งออก เนื่องจากประสบปัญหา จากการที่ธนาคารไม่อนุมัติสินเชื่อในรูปแบบ Packing Credit มากที่สุด ทำให้ผู้ประกอบการขาดเงินทุนหมุนเวียน ปัจจุบันได้บรรเทาลงไปบ้างแล้ว นอกจากนี้ยังขาดเงินกู้ระยะยาว ดอกเบี้ยต่ำ เนื่องจาก นโยบายการควบคุมที่เข้มงวดของธนาคารแห่งประเทศไทย และปัญหาสภาพคล่องของธนาคารเอง และปัญหาอัตราแลกเปลี่ยน ซึ่งขณะนี้แข็งเกินไปทำให้สินค้าส่งออกมีราคาสูง

6. กฎระเบียบมาตรการของรัฐที่เป็นอุปสรรคและเพิ่มต้นทุนการผลิต อาทิ พิธีการทางศุลกากรเกี่ยวกับขั้นตอนการนำเข้าวัตถุดิบ และส่งออกมีความยุ่งยาก ลำช้า และไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ประกอบการต้องรับภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ปัญหาการขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ การของคืนภาษีมูลค่าเพิ่มล่าช้าต้องใช้เวลา 3-6 เดือน การบริการด้านพื้นฐานเกี่ยวกับค่าไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์เก็บในอัตราสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง โดยเฉพาะประเทศในอาเซียน ซึ่งมีค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่า

7. ระบบข้อมูลข่าวสารยังไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีระบบข้อมูลที่สามารถค้นหาได้ในที่เดียวกัน นอกจากนี้ยังขาดข้อมูลการตลาดของประเทศคู่แข่ง โดยเฉพาะเรื่องราคาโควตาทำให้เสียเปรียบคู่แข่ง

8. การส่งเสริมและการลงทุนพัฒนามีน้อยมาก การลงทุนจากต่างประเทศยังมีน้อย ขาดเครือข่ายและศูนย์ข้อมูลสิ่งทอที่มีประสิทธิภาพ การส่งเสริม การวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอยังไม่เพียงพอ ขาดการวิจัยและพัฒนา โดยเฉพาะการพัฒนาคุณภาพและรูปแบบให้มีความหลากหลาย ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และสลับซับซ้อน

9. การค้าเสรีมีการแข่งขันและใช้มาตรการรุนแรงมากขึ้น การค้าสิ่งทอของโลกจะเป็นไปโดยเสรีจะมีการแข่งขันที่รุนแรงมากขึ้น ประเทศผู้นำเข้าใช้มาตรการกีดกันการนำเข้ามากขึ้น Rule of Origin/ มาตรฐานแรงงาน SA8000 (สหรัฐ) พิทักษ์สิ่งแวดล้อม(สหภาพยุโรป) ทบอได้การทุ่มตลาด(AD/CVD) ประเทศ ผู้นำเข้ามีนโยบายรวมกลุ่มค้าขายกันเองให้สิทธิพิเศษต่อกันมากขึ้นทั้งสหรัฐและสหภาพยุโรป

10. การปรับตัวเข้าสู่ระบบห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ยังไม่ทันการ ขาดการเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยในเรื่องวัตถุดิบภายในประเทศ ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ (สุกัญญา, 2548)